

[Johs. Christiansen.]

grænse taler meget for en saadan Grænse, efter min Mening ganske overordentlig meget. Med den sociale og hygiejniske Udvikling, man er naaet til, kan man vist vanskeligt hævde, at Folk i 60—65 Aars Alderen i Almindelighed ikke mere er arbejdsdygtige. Nogle er naturligvis arbejdsudygtige, men hvor dette er Tilfældet, aabner Forslaget, som det efter min Mening ogsaa absolut bør, Adgang til at se bort fra Hovedregelen, ligesom Forslaget ogsaa tilsikrer, at de, der har Aldersrente, bibeholder denne uanset den nye Aldersgrænse.

Efter de befolkningsmæssige Tilstande, der raader i vort Samfund, er det ikke ubetænkeligt fortsat at opretholde en Aldersgrænse ved de 60 Aar. Endelig er der jo det, at vi i Perioden 1922—1937 havde den samme Aldersgrænse som den, der nu foreslaas, og at Nedsættelsen til 60 Aar for ca. 9 Aar siden skete af beskæftigelsesmæssige Grunde, altsaa som et Led i Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden. Hvordan man nu ser paa dette Forhold, maa een Ting i alt Fald staa fast: at der fremover efter alt foreliggende at dømme vil blive Brug for al den disponible Arbejdskraft, som Landet raader over, altsaa ogsaa for dem, der har passeret 60 Aars Alderen, for saa vidt ikke ganske særlige Forhold for den enkelte gør det nødvendigt at se bort fra den nævnte Hovedregel.

En anden væsentlig Grund til nu at overveje 65 Aars Grænsen er den Betragtning, at Arbejdet er Grundlaget for et Samfunds Trivsel. Enhver arbejdsdygtig Mand har sin Plads i Produktionen, naar Kræfterne ikke ligefrem svigter. Jeg har for øvrigt den Tro, at man er lykkeligst, saa længe man har en Gerning at røgte. Jeg har set mangfoldige Eksempler paa, at de, der for tidligt rives ud af deres daglige Virksomhed, mister noget for dem værdifuldt, mister Bevidstheden om at være et nyttigt Led i Samfundslivet, og jeg tror derfor ikke uden videre paa Rigtigheden af den Forestilling, som nogle vil hævde, og som ogsaa er blevet hævdet her, at det er bedst og rigtigst at opretholde den nuværende Aldersgrænse for Adgang til at faa Aldersrente.

Derimod deler jeg den Betragtning, at Folk omkring 60 Aars Alderen, der er beskæftiget med legemligt Arbejde, besidder en mere eller mindre nedsat Arbejds- evne. Denne Side af Spørgsmaalet hører imidlertid kun for en vis Dels Vedkommende hjemme under den Sag, der er til Behandling her. Principielt bør hele dette Problem be-

handles i Forbindelse med Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade det er muligt at fastholde ogsaa disse Aldersklasser i det produktive Liv.

Naar det i Forslaget bibeholdes, at enlige Kvinder allerede fra 60 Aars Alderen skal kunne faa Aldersrente, hilser jeg dette med Tilfredshed. For Kvinder i den Alder stiller det sig nu engang vanskeligere end for Mænd med Hensyn til at faa lønnende Beskæftigelse. Det er en Kendsgerning, det ved vi alle, og derfor takker jeg den højt- ærede Minister, fordi han har vist dette menneskelige og socialt rigtige Hensyn. Paa samme Linie ligger Forslagets Bestem- melse om, at de, der ved Lovens Ikraft- træden allerede er fyldt 60 Aar, bevarer Retten til at kunne faa Aldersrente. Det er Overgangsbestemmelser, der efter min Mening ingenlunde skæmmer Forslaget — tværtimod.

Jeg vender mig derefter til Spørgs- maalet om de — om jeg saa maa sige — kontante Forbedringer, Forslaget byder. Her er der først Forhøjelsen af Grund- beløbene. Disse fikseres nu ved de Grund- takster, der for Tiden gælder for 65-aarige, hvilket altsaa i sig selv er en ret betyde- lig Forhøjelse; men derudover forhøjes de med 15 pCt.; desuden sker der den Æn- dring, at medens Aftrapningen for de 3 Kommuneomraader nu sker efter Forholds- tallene 100, 83 og 65, forhøjes de to sidste Tal til 85 og 72, hvad der betyder, at Al- dersrenten i Købstæderne og paa Landet faar endnu en Tak opad ud over de allerede nævnte Forbedringer, hvad der efter min Mening utvivlsomt ogsaa var paakrævet, idet Afstanden mellem Leveomkostningerne inden for de 3 Omraader er blevet ringere.

Nu lagde jeg nok Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen fremsatte nogle filosofiske Betragtninger med Hensyn til Maksimalpriserens Influe- ring, men ser man i Almindelighed bort fra Maksimalprissystemet, som formentlig ikke skal bevares, er det vistnok saaledes, at Leveomkostningerne paa Landet har en Tilbøjelighed til at nærme sig Leveomkost- ningerne i Købstæderne og Købstædernes til at nærme sig Københavns, og ud fra denne Antagelse, som jeg tror er rigtig, vil jeg meget nødig se det, som det ærede Medlem kunde tænke sig: at man gaar bort fra Ministerens Forslag. Hvis det end-elig skulde være, vilde jeg være mere stemt for at gaa den modsatte Vej, men foreløbig tror jeg, at Ministeren har ramt nogenlunde det rigtige her.

Ministeren har allerede anført, hvor